

olnud, ja — selle samma pärast ollen sedda monda forda járele játnud."

Peigmees kostis: „Meie rahwas on jo ammust aiast kolitud ja ka harritud. Wanne mad issi ellawad kasinaste, ja kasvatavad ka jálle lapsed korrastamises ja Ísanda manisemisses keige hea tõ ja visile. Ja wae sed lapsed sawad joukamatta kuslogo kolitud ja ka hea visile juhhatud. Margus, pettus, jominne ja keik pahhad asjad on nende melest hirmsad, ja ütlewad, et kus Jummasat pahha viside ja keigesugguse patto läbbi naeruks pannakse, et seál ka temma õnnistust ei tohhi lota.

Kõnne játfu d.

Kattus ei te kahjo.

Tallomees läks täie foormaga siinna. Orramees piddas ta finni ja küssis, mis tal peál piddi olema. Salloja sossitas ma mees orramehhele förwa sisse: „Mo wan fri peál polle muud feddag i kui faerad." Se

oli orramehhe melest imme ja mótes isse. enneses: „Wist on mehhel wina woi muud feeldud kaupa peál, miks ta muido ni salaja hoiab, — läks ja torkis foorma diete holega läbbi. Agga fui ta muud feddag i ei leid nud, kui kaero, ütles pahha melega: „Mis salla tempo sa teed!" „Pallun wàgga," kostis tallomees, ärge ráfige waljuste! mo hobuse kóht tühhi, ja polle liategi terwel aas. talgi kaero sanud, — agga fui ta núud arro saaks, et mul faerad peál, ja minna temmale ka nattofest ei annaks, siis ei lähháks ta paigastki árra."

Kåes mollemad.

Siinna paikas piddi saksa pojat saffale kof. fa jurest kaks prætud fanna toma. Tee peál, fui pojat fannadega koo pole läks, tousis ni maggas hais ta ninnasse, et ta ennese rummalat himmo ei wötnud tassitseda, sói fanna puhtaks árra. Kui ta koo sai, kúskis per remees kannad ennese kätte tua. Pois tõi. Agga fui perremees ühhe ainsa fanna nág-